

PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE VIJEĆA EUROPE O SPRJEČAVANJU TERORIZMA

I. USTAVNA OSNOVA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o potvrđivanju Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma sadržana je u odredbama članka 139. Ustava Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 41/2001- pročišćeni tekst i 55/2001-ispravak).

II. OCJENA STANJA, OSNOVNA PITANJA KOJA SE PREDLAŽU UREDITI ZAKONOM I CILJ KOJI SE DONOŠENJEM ZAKONA ŽELI POSTIĆI

Konvencija Vijeća Europe o sprječavanju terorizma (dalje u tekstu: «Konvencija») sastavljena je dana 16. svibnja. 2005. godine u Varšavi (CETS broj 196). Konvencija je otvorena za potpisivanje na Trećem summit-u Vijeća Europe u Varšavi, 16. i 17. svibnja 2005. godine. Republika Hrvatska potpisala je navedenu Konvenciju dana 16. svibnja 2005. godine. Konvenciju su do 20. lipnja 2007. godine potpisale 32 države od čega su je 7 država ratificirale (Albanija, Bugarska, Danska, Rumunjska, Rusija, Slovačka i Ukrajina), te su temeljem članka 23. stavka 3. Konvencije ispunjene pretpostavke za stupanje na snagu navedene Konvencije.

Svrha je Konvencije povećanje napora država članica u sprječavanju terorizma i njegovih negativnih učinaka na potpuno uživanje ljudskih prava, posebice prava na život, kako putem nacionalnih mjera, tako i putem međunarodne suradnje država članica.

Sprječavanje raznih oblika teških kaznenih djela, među kojima je i terorizam, moguće je postići samo putem međunarodne suradnje država članica Vijeća Europe, te ujednačavanjem kaznenog zakonodavstva država članica. Međunarodna suradnja je naročito značajna, jer se države članice ne mogu same za sebe uspješno i efikasno nositi s rastućim terorističkim prijetnjama i porastom terorističkih djela.

Potvrđivanjem Konvencije, Republika Hrvatska pridružit će se krugu država koje u okviru svog zakonodavstva, kao i na temelju međunarodne suradnje, nastoje provoditi navedenu svrhu Konvencije u cilju što uspješnijeg suprotstavljanja porastu terorizma.

Konvencija Vijeća Europe o sprječanju terorizma sadrži odredbe kojima se uređuje njezina svrha, odredbe kojima se utvrđuju kaznena djela kao što su javno poticanje na izvršenje terorističkog kaznenog djela, novačenje terorista, obuka terorista i druga koja treba inkriminirati u nacionalnim zakonodavstvima kao kaznena djela. Konvencija sadrži odredbe kojima se utvrđuju preventivne mjere u borbi protiv terorizma i međunarodna suradnja u prevenciji terorizma.

Nadalje, Konvencija sadrži odredbe kojima se određuju sporedna kaznena djela, za koje svaka država stranka usvaja mjere koje su potrebne kako bi se temeljem nacionalnog prava označila kao kaznena djela, zatim kojima se uređuje odgovornost pravnih osoba i mjere koje poduzima svaka država stranka kako bi se u skladu s njenim pravnim načelima utvrdila odgovornost pravnih osoba za sudjelovanje u navedenim kaznenim djelima. Odredbama Konvencije uređuju se i zaštita, obeštećenje i pomoć žrtvama terorizma, te mjere koje poduzima svaka država stranka kako bi uspostavila svoju nadležnost za kaznena djela navedena u Konvenciji, zatim međunarodna suradnja u kaznenim pitanjima, izručenje, isključenje klauzule o izuzeću političkog delikta, diskriminirajuća klauzula, slanje spontanih obavijesti, odredbe koje propisuju potpisivanje i stupanje na snagu Konvencije, pristupanje i djelovanje Konvencije, izmjene i dopune Konvencije, rješavanje sporova, vijećanje stranaka, kao i odredbe o otkazu i notifikaciji.

U članku 26. Konvencije propisuje se da Konvencija dopunjuje mnogostrane ili dvostrane ugovore ili sporazume koji su u primjeni između stranaka, uključujući odredbe ugovora Vijeća Europe, i to:

- Europske konvencije o izručenju, iz 1957. godine,
- Europske konvencije o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima, iz 1959. godine,
- Europske konvencije o suzbijanju terorizma, iz 1977. godine,
- Dodatnog protokola uz Europsku konvenciju o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima, iz 1978. godine,
- Drugog dodatnog protokola uz Europsku konvenciju o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima iz 2001. godine,
- Protokola o izmjenama i dopunama Europske konvencije o suzbijanju terorizma, iz 2003. godine.

Republika Hrvatska stranka je svih navedenih konvencija i protokola Vijeća Europe, pa i u tom smislu proizlazi interes za potvrđivanje Konvencije.

U Dodatku Konvencije nabrajaju se UN-ove Konvencije i Protokoli protiv terorizma kojih je Republika Hrvatska stranka, i to: Konvencije o suzbijanju nezakonite otmice zrakoplova iz 1970. godine, Konvencije o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv sigurnosti civilnog zrakoplovstva iz 1971. godine, Međunarodne konvencije protiv uzimanja talaca iz 1979. godine, Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju krivičnih djela protiv osoba pod međunarodnom zaštitom, uključujući diplomatske agente iz 1973. godine, Protokola o suzbijanju nezakonitih akata nasilja na aerodromima koji služe međunarodnom civilnom zrakoplovstvu iz 1988. godine, Međunarodne konvencije o suzbijanju financiranja terorizma iz 1999. godine, Konvencije o fizičkoj zaštiti od nuklearnog materijala iz 1980. godine, Konvencije o suzbijanju protuzakonitih djela protiv sigurnosti pomorske plovidbe iz 1988. godine, Protokola o suzbijanju protuzakonitih djela protiv sigurnosti pričvršćenih platformi lociranih u epikontinentalnom pojasu iz 1988. godine, Međunarodne konvencije o suzbijanju terorističkih napada eksplozivnim napravama iz 1997. godine. Nadalje, Republika Hrvatska stranka je i Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda iz 1950. godine te Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima iz 1966. godine.

U Kaznenom Zakonu Republike Hrvatske (NN 110/97, 27/98, 129/00, 51/01, 105/04) u članku 169. opisano je kazneno djelo međunarodnog terorizma. U članku 187. KZ-a sankcionirano je udruživanje radi činenja kaznenog djela međunarodnog terorizma, pripremanje kaznenog djela međunarodnog terorizma (članak 187a), te

naknadna pomoć počinitelju kaznenog djela međunarodnog terorizma (članak 187b). U članku 170. KZ-a opisano je kazneno djelo ugrožavanja sigurnosti osoba pod međunarodnom zaštitom, u članku 171. kazneno djelo uzimanja talaca, u članku 172. kazneno djelo zlouporabe nuklearnih tvari, u članku 179. kazneno djelo otmice zrakoplova ili broda, u članku 180. kazneno djelo morskog i zračnog razbojništva i u članku 181. kazneno djelo ugrožavanja sigurnosti međunarodnog zračnog prometa i međunarodne plovidbe.

Osim Kaznenim zakonom, pitanja regulirana predmetnom Konvencijom također su uređena i Zakonom o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima (NN 178/04) te Zakonom o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija (NN 117/03).

Republika Hrvatska je stranka i UN-ove Konvencije o krivičnim djelima i nekim drugim aktima izvršenim u zrakoplovima iz 1963. godine, Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma iz 2005. godine kao i Konvencije o obilježavanju plastičnih eksploziva u cilju njegovog otkrivanja iz 1991. godine. Republika Hrvatska je stranka i Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma ratificirane u ožujku 2007. godine.

U odnosu na hrvatsko zakonodavstvo Konvencija će zahtijevati dopunu kaznenog zakonodavstva RH, s obzirom da kaznena djela koja su predviđena Konvencijom nisu opisana u Kaznenom zakonu RH.

Potvrđivanjem Konvencije Republika Hrvatska upotpunit će svoje zakonodavstvo koje je i pretpostavka poduzimanja mjera i aktivnosti u borbi protiv terorizma.

Zbog svega navedenog, te u cilju sprječavanja i borbe protiv terorizma na međunarodnoj razini, ocjenjuje se potrebnim potvrditi Konvenciju. Potvrđivanjem Konvencije Republika Hrvatska iskazuje spremnost pridružiti se naporima međunarodne zajednice za sprječavanje i borbu protiv terorizma na međunarodnoj razini te će osnažiti suradnju s državama strankama Konvencije u poduzimanju učinkovitih mjera radi sprječavanja terorizma, posebice kako bi se zajednički suprotstavile javnom izazivanju na počinjenje terorističkih djela, novačenju i obuci za terorizam.

III. OCJENA SREDSTAVA POTREBNIH ZA PROVOĐENJE OVOG ZAKONA

Članak 13. Konvencije propisuje da će svaka stranka usvojiti mjere potrebne radi zaštite i pružanja pomoći žrtvama terorističkih djela počinjenih unutar njihovog državnog područja. Ove mjere mogu uključivati, između ostalog, i financijsku pomoć i obeštećenje žrtvama terorizma i članovima njihove uže obitelji.

U Republici Hrvatskoj je od 2003. godine na snazi Zakon o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija. Navedeni Zakon (članak. 2) propisuje da za štetu počinjenu aktima terora i drugim aktima nasilja poduzetim s ciljem teškog narušavanja javnog reda zastrašivanjem i izazivanjem osjećaja nesigurnosti građana te uslijed demonstracija i drugih oblika masovnog izražavanja raspoloženja na javnim mjestima (članak 1.) odgovara Republika Hrvatska, na načelima društvene solidarnosti, ravnomjernog snošenja javnog tereta te pravičnog i brzog obeštećenja. Nadalje, ovaj Zakon (članak 7. st. 1.) propisuje slučajeve kada oštećenik ima pravo na

naknadu one štete koja je posljedica smrti, tjelesne povrede ili oštećenja zdravlja, dok je u članku 8. navedenog Zakona određeno da se materijalne štete nastale uslijed terorističkih akata nadoknađuju na teritoriju cijele Republike Hrvatske u obliku obnove oštećenih ili uništenih materijalnih dobara, sukladno odredbama Zakona o obnovi.

Iz navedenog proizlazi da su upravo Zakonom o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija propisani načini i izvori financiranja naknade štete žrtvama terorističkih akata, kako se to zahtijeva i prema Konvenciji.

Stoga ocjenjujemo da za provedbu ovog Zakona ne treba osiguravati dodatna financijska sredstva u državnom proračunu Republike Hrvatske.

IV. PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Temelj za donošenje Zakona o potvrđivanju Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma po hitnom postupku nalazi se u članku 159. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine broj 6/02 - pročišćeni tekst broj 41/02, 91/03, 58/04) i to u drugim osobito opravdanim državnim razlozima.

Naime, s obzirom na razloge navedene u točki II. Prijedloga zakona, činjenicu da je Konvencija jedan od značajnih mehanizama za ostvarivanje djelotvorne suradnje između država u unaprjeđivanju borbe protiv terorizma i sprječavanju terorizma, a posebno vodeći računa o podršci i nastojanjima koje je Republika Hrvatska iskazala na međunarodnoj razini i u okviru vlastitog zakonodavstva, potrebno je što žurnije ispuniti sve potrebne pretpostavke za stupanje na snagu Konvencije i u odnosu na Republiku Hrvatsku.

S obzirom na prirodu postupka potvrđivanja međunarodnih ugovora, kojim država i formalno izražava spremnost da bude vezana već potpisanim međunarodnim ugovorom, kao i na činjenicu da se u ovoj fazi postupka ne mogu vršiti izmjene ili dopune teksta međunarodnog ugovora, predlaže se ovaj prijedlog Zakona raspraviti i prihvatiti po hitnom postupku objedinjavajući prvo i drugo čitanje.

V. KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE VIJEĆA EUROPE O SPRJEČAVANJU TERORIZMA

Na temelju članka 16. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora («Narodne novine», broj 28/96), a polazeći od članka 139. Ustava Republike Hrvatske, predlaže se pokretanje postupka za donošenje Zakona o potvrđivanju Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma.

Konačni prijedlog zakona o potvrđivanju Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma, glasi:

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE VIJEĆA EUROPE O SPRJEČAVANJU TERORIZMA

Članak 1.

Potvrđuje se Konvencija Vijeća Europe o sprječavanju terorizma sastavljena u Varšavi, dana 16. svibnja 2005. godine, u izvorniku na engleskom i francuskom jeziku, a koju je Republika Hrvatska potpisala dana 16. svibnja 2005. godine.

Članak 2.

Tekst Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona, u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik, glasi:

Konvencija Vijeća Europe o sprječavanju terorizma

Države članice Vijeća Europe i druge potpisnice ove Konvencije,

Smatrajući da je cilj Vijeća Europe postizanje većeg jedinstva između njegovih članica,

Prepoznajući vrijednost jačanja suradnje s drugim strankama ove Konvencije,

Želeći poduzeti učinkovite mjere radi sprječavanja terorizma, a posebice kako bi se suprotstavile javnom izazivanju na počinjenje terorističkih djela, novačenje i obuci za terorizam,

Svjesne velike zabrinutosti uzrokovane porastom terorističkih kaznenih djela i rastuće terorističke prijetnje,

Svjesne ugroženosti osoba koje trpe zbog terorizma, te u vezi s tim potvrđujući svoju duboku solidarnost sa žrtvama terorizma i njihovim obiteljima,

Smatrajući da se, bez obzira na počinitelja, teroristička kaznena djela i kaznena djela navedena u ovoj Konvenciji ni pod kakvim okolnostima ne mogu opravdati političkim, filozofskim, ideološkim, rasnim, etničkim, vjerskim ili razlozima slične prirode, te se podsjećajući na obvezu svih stranaka u sprječavanju takvih kaznenih djela, a kada to nije moguće na obvezu progona počinitelja odnosno osiguranja njihove kažnjivosti kaznama koje odgovaraju teškoj prirodi ovih djela;

Podsjećajući se na potrebu jačanja borbe protiv terorizma i potvrđujući kako se prilikom poduzimanja svih mjera radi sprječavanja ili suzbijanja terorističkih kaznenih djela moraju poštovati vladavina prava i demokratske vrijednosti, ljudska prava i temeljne slobode, kao i ostale odredbe međunarodnog prava, uključujući i primjenjivo međunarodno humanitarno pravo,

Obznanjujući da ova Konvencija neće utjecati na ustanovljena načela slobode izražavanja i slobode udruživanja,

Podsjećajući kako teroristička djelovanja po svojoj prirodi ili smislu imaju svrhu ozbiljno zastrašiti stanovništvo ili prisiliti vladu ili međunarodnu organizaciju na poduzimanje ili propuštanje neke radnje, odnosno teško destabilizirati ili rušiti temeljne političke, ustavne, gospodarske ili društvene strukture zemlje ili međunarodne organizacije,

Sporazumjele su se kako slijedi:

Članak 1. – Pojmovi

1. Za potrebe ove Konvencije pod pojmom "terorističko kazneno djelo" podrazumijeva se bilo koje kazneno djelo obuhvaćeno i definirano jednim od ugovora čiji popis se nalazi u Dodatku.
2. Pri polaganju isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu, država koja nije stranka nekog ugovora iz popisa u Dodatku ili Europska zajednica, može izjaviti da će se u primjeni ove Konvencije u odnosu na tu stranku smatrati kako taj ugovor nije uključen u Dodatak. Izjava će prestati proizvoditi učinke kada ugovor stupi na snagu u odnosu na državu koja je priopćila izjavu, o čemu će obavijestiti glavnog tajnika Vijeća Europe.

Članak 2. – Svrha

Svrha ove Konvencije je povećanje napora stranaka u sprječavanju terorizma i njegovih negativnih učinaka na potpuno uživanje ljudskih prava, posebice na pravo na život, kako mjerama koje se poduzimaju na državnoj razini, tako i međunarodnom suradnjom, vodeći računa o važećim mnogostranim ili dvostranim ugovorima ili sporazumima između stranaka koji su primjenjivi.

Članak 3. – Državne mjere za sprječavanje

1. Svaka stranka poduzet će odgovarajuće mjere, posebice na području obuke tijela odgovornih za provedbu zakona, kao i na području obrazovanja, kulture, informiranja, medija i podizanja svijesti javnosti radi sprječavanja terorističkih kaznenih djela i njihovih negativnih učinaka, istovremeno poštujući obveze zaštite ljudskih prava navedene u Konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, Međunarodnom paktu o građanskim i političkim pravima i drugim obvezama prema međunarodnom pravu, gdje su one primjenjive u odnosu na dotičnu stranku.
2. Svaka stranka poduzet će mjere potrebne za poboljšanje i razvoj suradnje među državnim tijelima radi sprječavanja terorističkih kaznenih djela i njihovih negativnih učinaka, između ostalog:
 - a. razmjenom podataka;
 - b. poboljšanjem fizičke zaštite osoba i objekata;
 - c. pojačanjem obuke i planova suradnje u kriznim situacijama.
3. Svaka stranka promicat će toleranciju ohrabrujući međuvjerski i transkulturni dijalog, uključujući, kada je to potrebno, nevladine udruge i druge elemente civilnog društva, s ciljem sprječavanja napetosti koje mogu doprinijeti izvršenju terorističkih kaznenih djela.

4. Svaka stranka nastojat će promicati svijest javnosti o postojanju, uzrocima, težini i prijetnji koju predstavljaju teroristička kaznena djela i kaznena djela navedena u ovoj Konvenciji i razmotrit će ohrabrivanje javnosti u pružanju stvarne i konkretne pomoći nadležnim tijelima, koja može doprinijeti sprječavanju terorističkih kaznenih djela i kaznenih djela navedenih u ovoj Konvenciji.

Članak 4. – Međunarodna suradnja u sprječavanju terorističkog kaznenog djela

Stranke će, kada je to potrebno i uzimajući u obzir njihove sposobnosti, pomagati i podupirati jedna drugu kako bi unaprijedile svoje sposobnosti sprječavanja počinjenja terorističkih kaznenih djela, putem razmjene podataka i najboljih metoda, kao i putem obuke i drugim zajedničkim naporima preventivne prirode.

Članak 5. – Javno izazivanje na počinjenje terorističkog kaznenog djela

1. Za potrebe ove Konvencije "javno izazivanje na počinjenje terorističkog kaznenog djela" znači raspačavanje ili na drugi način stavljanje na raspolaganje javnosti poruke s namjerom izazivanja na počinjenje terorističkog kaznenog djela, pri čemu takvo ponašanje, bez obzira zagovaraju li se njime izravno teroristička kaznena djela ili ne, uzrokuje opasnost od počinjenja jednog ili više takvih kaznenih djela.

2. Svaka stranka usvojiti će mjere potrebne kako bi se javno izazivanje na počinjenje terorističkog kaznenog djela, kako je određeno stavkom 1., kada je počinjeno protupravno i s namjerom, odredilo kao kazneno djelo u domaćem pravu.

Članak 6. – Novačenje za terorizam

1. Za potrebe ove Konvencije, pod pojmom "novačenje za terorizam" podrazumijeva se poticanje druge osobe na počinjenje ili sudjelovanje u počinjenju terorističkog kaznenog djela, ili na pridruživanje organizaciji ili grupi radi doprinosa u počinjenju jednog ili više terorističkih kaznenih djela od strane te organizacije ili grupe.

2. Svaka stranka usvojiti će potrebne mjere kako bi se novačenje za terorizam, kako je određeno stavkom 1., ako je počinjeno protupravno i s namjerom, odredilo kao kazneno djelo u domaćem pravu.

Članak 7. – Obuka za terorizam

1. Za potrebe ove Konvencije, pod pojmom "obuka za terorizam" podrazumijeva se davanje uputa o izradi i korištenju eksplozivnih naprava, vatrenog ili drugog oružja ili štetnih ili opasnih tvari, ili o nekim drugim specifičnim metodama ili tehnikama, s ciljem počinjenja ili pridonošenja počinjenju terorističkog kaznenog djela, znajući da su vještine koje su predmet obuke namijenjene za korištenje u navedenu svrhu.

2. Svaka stranka usvojiti će mjere potrebne kako bi se obuka za terorizam, kako je određena stavkom 1., ako je počinjena protupravno i s namjerom, označila kao kazneno djelo u domaćem pravu.

Članak 8. – Postojanje terorističkog kaznenog djela bez obzira na počinjenje

Za postojanje kaznenih djela određenih člancima 5. do 7. ove Konvencije, nije nužno stvarno počinjenje terorističkog kaznenog djela.

Članak 9. – Sporedna kaznena djela

1. Svaka će stranka usvojiti mjere potrebne kako bi se u njenom domaćem pravu sljedeća djela označila kao kaznena djela:

- a. sudjelovanje supočinitelja u kaznenim djelima navedenima u člancima 5. do 7. ove Konvencije;
- b. organiziranje ili poticanje drugih na počinjenje kaznenih djela navedenih u člancima 5. do 7. ove Konvencije;
- c. doprinos počinjenju jednog ili više kaznenih djela navedenih u člancima 5. do 7. ove Konvencije od strane grupe osoba koja djeluje sa zajedničkim ciljem. Za takav doprinos treba postojati namjera i on treba:
 - i. biti učinjen s ciljem podupiranja kriminalnog djelovanja ili kriminalne svrhe grupe, ako takvo djelovanje ili svrha uključuju počinjenje kaznenih djela navedenih u člancima 5. do 7. ove Konvencije; ili
 - ii. biti učinjen sa sviješću o namjeri grupe za počinjenje kaznenih djela navedenih u člancima 5. do 7. ove Konvencije.

2. Svaka će stranka također usvojiti mjere potrebne kako bi se pokušaj počinjenja kaznenih djela navedenih u člancima 6. i 7. ove Konvencije označio kao kazneno djelo i uskladio s njenim domaćim pravom.

Članak 10. – Odgovornost pravnih osoba

1. Svaka stranka usvojiti će mjere potrebne kako bi se u skladu s njenim pravnim načelima uspostavila odgovornost pravnih osoba za kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije.

2. Sukladno pravnim načelima stranke, odgovornost pravnih osoba može biti kaznena, građanska i upravna.

3. Takva odgovornost neće dovesti u pitanje kaznenu odgovornost fizičkih osoba koje su počinile kaznena djela.

Članak 11. – Sankcije i mjere

1. Svaka će stranka usvojiti potrebne mjere kako bi kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije bila kažnjiva učinkovitim, primjerenim i odvraćajućim kaznama.

2. Ranije pravomoćne osuđujuće presude donesene u stranim državama za kaznena djela navedena u ovoj Konvenciji, u mjeri dopuštеноj domaćim pravom, mogu biti uzete u obzir pri odlučivanju o kazni prema domaćem pravu.

3. Svaka stranka osigurat će da pravne osobe za koje se utvrdi odgovornost u skladu s člankom 10. podliježu učinkovitim, primjerenim i odvraćajućim kaznenim i ne-kaznenim sankcijama, uključujući i novčane kazne.

Članak 12. – Uvjeti i jamstva

1. Svaka stranka, prilikom utvrđivanja, provedbe i primjene inkriminacija iz članaka 5. do 7. i članka 9. ove Konvencije, osigurat će poštivanje ljudskih prava, posebice prava na slobode izražavanja, udruživanja i vjeroispovijesti utvrđene Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, Međunarodnim paktom o građanskim i političkim pravima, gdje su one primjenjive u odnosu na dotičnu stranku, kao i poštivanje ostalih obveza prema međunarodnom pravu.

2. Utvrđivanje, provedba i primjena inkriminacija iz članaka 5. do 7. i članka 9. ove Konvencije podliježu načelu proporcionalnosti u skladu s zacrtanim legitimnim ciljevima, obzirom na njihovu nužnost u demokratskom društvu, isključujući pri tome svaki oblik proizvoljnosti ili diskriminirajućeg ili rasističkog postupanja.

Članak 13. – Zaštita, obeštećenje i pomoć žrtvama terorizma

Svaka će stranka usvojiti mjere potrebne radi zaštite i pružanja pomoći žrtvama terorizma počinjenog unutar njihovog državnog područja. Ove mjere mogu uključivati, putem odgovarajućih državnih programa i u skladu s domaćim zakonodavstvom, između ostalog i financijsku pomoć i obeštećenje žrtvama terorizma i članovima njihove uže obitelji.

Članak 14. – Nadležnost

1. Svaka stranka poduzet će mjere potrebne radi uspostave nadležnosti za kaznena djela navedena u ovoj Konvenciji:

- a. kada je kazneno djelo počinjeno na državnom području te stranke;
- b. kada je kazneno djelo počinjeno na brodu koji vijori zastavu te stranke ili u zrakoplovu registriranom u skladu sa zakonima te stranke;
- c. kada je kazneno djelo počinio državljanin te stranke.

2. Svaka stranka može uspostaviti svoju nadležnost za kaznena djela navedena u ovoj Konvenciji:

- a. kada je kazneno djelo bilo usmjereno na počinjenje ili je rezultat počinjenja kaznenog djela iz članka 1. ove Konvencije na državnom području ili protiv državljanina te stranke;
- b. kada je kazneno djelo bilo usmjereno na počinjenje ili je rezultat počinjenja kaznenog djela iz članka 1. ove Konvencije protiv državne ili vladine ustanove, sredstva ili objekta te države u inozemstvu, uključujući diplomatske ili konzularne prostorije te stranke;
- c. kada je kazneno djelo bilo usmjereno na počinjenje ili je rezultat počinjenja kaznenog djela iz članka 1. ove Konvencije, a koje je bilo počinjeno radi pokušaja prisiljavanja te stranke da nešto učini ili propusti;
- d. kada je kazneno djelo počinila osoba bez državljanstva koja je rezident na području te stranke;
- e. kada je kazneno djelo počinjeno u zrakoplovu kojim se koristi vlada te stranke.

3. Svaka će stranka poduzeti mjere potrebne radi uspostave svoje nadležnosti za kaznena djela navedena u ovoj Konvenciji u slučaju kada se navodni počinitelj nalazi na njezinom državnom području i koji neće biti izručen/a stranci koja ga traži, čija se nadležnost temelji na pravilu o nadležnosti koje postoji i u pravu stranke od koje se izručenje traži.

4. Ova Konvencija ne isključuje nadležnost u kaznenim stvarima koja postoji prema domaćem pravu.

5. Kada više stranaka proglase nadležnost za navodno počinjeno kazneno djelo navedeno u ovoj Konvenciji, gdje je to potrebno te će se stranke savjetovati radi određivanja nadležnosti koja bi bila najprikladnija za kazneno gonjenje.

Članak 15. – Obveza vođenja istrage

1. Po primitku obavijesti da se osoba koja je počinila ili za koju se može smatrati da je počinila kazneno djelo utvrđeno ovom Konvencijom može nalaziti na njenom državnom području, stranka će poduzeti potrebne mjere u skladu s njenim domaćim pravom, kako bi istražila činjenice sadržane u toj obavijesti.

2. Nakon što se uvjerila u opravdanost okolnosti, stranka na čijem se državnom području počinitelj ili navodni počinitelj nalazi poduzet će odgovarajuće mjere za osiguranje nazočnosti te osobe radi kaznenog progona ili izručenja, u skladu s njenim domaćim pravom.

3. Osoba u odnosu na koju se poduzimaju mjere iz stavka 2. ima pravo:

- a. bez odgode stupiti u vezu s najbližim odgovarajućim predstavnikom države čiji je državljanin ili koji je na drugi način ovlašten štititi njezina prava ili, ako se radi o osobi bez državljanstva, tada države čiji je rezident;
- b. na posjet predstavnika te države;
- c. biti obaviještena o svojim pravima iz točaka a. i b.

4. Prava iz stavka 3. ostvarivat će se prema zakonima i propisima stranke na čijem se državnom području počinitelj ili navodni počinitelj nalazi, a koji moraju omogućavati potpuno ostvarivanje svrhe kojoj su namijenjena prava iz stavka 3.

5. Odredbe stavaka 3. i 4. neće utjecati na pravo stranke koja se poziva na svoju nadležnost prema članku 14. stavak 1.c i 2.d u pogledu pozivanja Međunarodnog odbora Crvenog križa radi uspostavljanja kontakta i posjete navodnog počinitelja.

Članak 16. – Neprimjenjivanje konvencije

Ova se Konvencija ne odnosi na kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. počinjena unutar države čiji je navodni počinitelj državljanin i koji se nalazi na njezinom državnom području, a ne postoji nadležnost niti jedne druge države temeljem članka 14. stavak 1. ili 2. ove Konvencije, što podrazumijeva da će se u takvim slučajevima odredbe članaka 17. i 20. do 22. ove Konvencije primijeniti gdje je to prikladno.

Članak 17. – Međunarodna suradnja u kaznenim stvarima

1. Stranke će pružati jedna drugoj najveću moguću pomoć u vezi s kaznenim istragama ili kaznenim postupcima ili postupcima izručenja u odnosu na kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije, uključujući pomoć u pribavljanju dokaza koji se nalaze u njihovom posjedu, a koji su nužni za vođenje postupka.
2. Stranke će izvršavati obveze iz stavka 1. ovoga članka u skladu s postojećim ugovorima ili drugim sporazumima o uzajamnoj pravnoj pomoći koje su uzajamno sklopile. U slučaju da takvi ugovori ili sporazumi ne postoje, stranke će pružat jedna drugoj pomoć u skladu s njihovim domaćim pravom.
3. Stranke će surađivati međusobno u najširoj mogućoj mjeri u kojoj to dopuštaju mjerodavni propisi, ugovori, sporazumi i dogovori zamoljene stranke, u odnosu na kaznene istrage ili postupke koji se tiču kaznenih djela za koje se neka pravna osoba u stranci podnositeljici zahtjeva može smatrati odgovornom u skladu s člankom 10. ove Konvencije.
4. Svaka stranka može razmotriti uspostavu dodatnih mehanizama radi razmjene podataka ili dokaza s drugim strankama, koji su potrebni kako bi se utvrdila kaznena, građanska ili upravna odgovornost u skladu s člankom 10.

Članak 18. – Izručenje ili kazneno gonjenje

1. Stranka na čijem se području nalazi navodni počinitelj, kada je nadležna prema članku 14., u slučaju neizručenja te osobe obvezna je, bez iznimke i bez obzira je li djelo počinjeno na njenom državnom području, bez odgode uputiti predmet svojim nadležnim tijelima radi kaznenog progona, putem postupka u skladu sa domaćim zakonima. Ta tijela donosit će odluke na isti način kao i u slučaju bilo kojeg drugog teškog kaznenog djela, u skladu sa domaćim pravom.
2. Kad je prema domaćem pravu stranke dopušteno izručenje ili neki drugi oblik predaje vlastitog državljanina, pod uvjetom njegovog vraćanja radi služenja kazne koja mu je izrečena kao rezultat suđenja ili radi provođenja kaznenog postupka za koji su izručenje ili predaja bili zatraženi, a obje države su suglasne s ovim i s drugim uvjetima koje smatraju prikladnima, tada će takvo uvjetno izručenje ili predaja biti dovoljni za ispunjenje obveze iz stavka 1.

Članak 19. – Izručenje

1. Kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije smatrat će se kaznenim djelima za koje je dopušteno izručenje u svakom ugovoru o izručenju sklopljenom između bilo kojih stranaka prije stupanja na snagu ove Konvencije. Stranke se obvezuju da će takva kaznena djela uključiti kao kaznena djela za koje je dopušteno izručenje u svaki ugovor o izručenju koji naknadno međusobno sklope.
2. Kada stranka koja izručenje uvjetuje postojanjem ugovora o izručenju zaprimi zahtjev za izručenje od druge stranke s kojom nema sklopljen takav ugovor, zamoljena stranka može, ako tako odluči, smatrati ovu Konvenciju mjerodavnom za izručenje u odnosu na kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije. Izručenje podliježe ostalim uvjetima predviđenima zakonom zamoljene stranke.

3. Stranke koje ne uvjetuju izručenje postojanjem ugovora o izručenju, kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije smatrat će kaznenim djelima za koja je dopušteno izručenje, uz poštivanje uvjeta predviđenih zakonom zamoljene stranke.

4. Za potrebe izručenja između stranaka, gdje je to potrebno, smatrat će se da su kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije izvršena ne samo u mjestu gdje su se dogodila, već i na području stranaka čija je nadležnost utvrđena člankom 14.

5. Odredbe svih ugovora i sporazuma o izručenju sklopljenih između stranaka, u odnosu na kaznena djela navedena u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije, u mjeri u kojoj su nespojive s odredbama ove Konvencije, smatrat će se između stranaka preinačena.

Članak 20. – Isključenje klauzule o izuzeću političkih kaznenih djela

1. Za potrebe izručenja ili uzajamne pravne pomoći, ni jedno kazneno djelo navedeno u člancima 5. do 7. i članku 9. ove Konvencije neće se smatrati političkim kaznenim djelom, kaznenim djelom u vezi s političkim kaznenim djelom ili politički motiviranim kaznenim djelom. Zahtjev za izručenje ili uzajamnu pravnu pomoć radi takvog kaznenog djela neće se odbiti isključivo iz razloga što se odnosi na političko kazneno djelo ili kazneno djelo u vezi s političkim kaznenim djelom ili politički motivirano kazneno djelo.

2. Ne dovodeći u pitanje primjenu članaka 19. do 23. Bečke konvencije o pravu međunarodnih ugovora od 23. svibnja 1969. na druge članke ove Konvencije, svaka država može, prilikom potpisivanja ili polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu Konvenciji, pridržati pravo neprimjenjivanja stavka 1. ovoga članka na izručenja za kaznena djela navedena u ovoj Konvenciji. Stranka će primjenjivati ovu rezervu posebno za svaki slučaj, pri čemu odluka mora biti obrazložena.

3. Stranka može u cijelosti ili djelomično povući rezervu koju je stavila u skladu sa stavkom 2., izjavom upućenom glavnom tajniku Vijeća Europe, a njezino povlačenje stupa na snagu od dana kada je glavni tajnik Vijeća Europe izjavu zaprimio.

4. Stranka koja je stavila rezervu u skladu sa stavkom 2. ovog članka ne može tražiti primjenu stavka 1. ovoga članka od drugih država, ali može, ukoliko je takva rezerva djelomična ili uvjetna, tražiti primjenu članka 1. u onoj mjeri u kojoj ga je sama prihvatila.

5. Rezerva ostaje na snazi tijekom roka od tri godine od dana stupanja na snagu ove Konvencije u odnosu na državu koja je rezervu stavila i može biti obnavljana na ista razdoblja.

6. Dvanaest mjeseci prije isteka razdoblja važenja rezerve, glavni tajnik Vijeća Europe obavijestit će o tome dotičnu stranku. Najkasnije tri mjeseca prije isteka razdoblja važenja rezerve, stranka će obavijestiti glavnog tajnika Vijeća Europe o zadržavanju rezerve, o njezinoj promjeni ili povlačenju. Ako stranka obavijesti glavnog tajnika Vijeća Europe o zadržavanju rezerve, podnijet će i obrazložene razloge kojima opravdava njezino zadržavanje. Ukoliko stranka ne pošalje takvu obavijest, glavni tajnik Vijeća Europe obavijestit će tu stranku da se njezina rezerva smatra automatski produženom za daljnji rok od šest mjeseci. Ako dotična stranka prije isteka toga roka propusti poslati obavijest o svojoj namjeri zadržavanja ili izmijene rezerve, takav će propust uzrokovati prestanak rezerve.

7. Kada stranka u primjeni rezerve ne odobri izručenje, nakon zaprimanja zahtjeva za izručenje od druge stranke, uputit će predmet bez iznimke i bez neopravdane odgode svojim nadležnim tijelima radi kaznenog progona, osim ako se obje stranke ne dogovore drugačije. Radi kaznenog progona u zamoljenoj stranci, njezina nadležna tijela postupat će na isti način kao i u slučaju bilo kojeg drugog teškog kaznenog djela, u skladu sa domaćim zakonima. Zamoljena stranka će, bez neopravdane odgode, o pravomoćnoj odluci u kaznenom postupku obavijestiti stranku koja je uputila zahtjev i glavnog tajnika Vijeća Europe, koji će odluku proslijediti Savjetodavnom sazivu stranaka, kako je to predviđeno člankom 30.

8. Odluka o odbijanju zahtjeva za izručenje temeljem ove rezerve, bez odgode se upućuje stranci koja je uputila zahtjev. Ako u razumnom roku zamoljena stranka ne donese sudsku odluku o biti stvari skladno stavku 7., stranka koja je uputila zahtjev može o tome obavijestiti glavnog tajnika Vijeća Europe, koji će predmet uputiti Savjetovanju stranaka, kako je to predviđeno člankom 30. Na savjetovanju će stranke predmet razmotriti i donijet će mišljenje o tome je li zahtjev za izručenje bio odbijen u skladu s Konvencijom, koje će podnijeti Odboru ministara radi donošenja izjave o tome. Radi odlučivanja prema ovom stavku, Odbor ministara se sastaje u sastavu ograničenom na države stranke.

Članak 21. – Diskriminirajuća klauzula

1. Ništa sadržano u ovoj Konvenciji neće se tumačiti kao obveza stranke na izručenje ili pružanje uzajamne pravne pomoći, ako zamoljena stranka ima osnovanih razloga vjerovati da je zahtjev za izručenje zbog kaznenih djela navedenih u člancima 5. do 7. i članku 9. ili zahtjev za uzajamnom pravnom pomoći u odnosu na takva kaznena djela podnesen radi progona ili kažnjavanja osobe zbog njene rase, vjerske pripadnosti, nacionalnosti, etničkog porijekla ili političkog uvjerenja ili da bi udovoljavanje takvom zahtjevu moglo utjecati na položaj te osobe iz nekog od navedenih razloga.

2. Ništa sadržano u ovoj Konvenciji neće se tumačiti kao obveza stranke na izručenje, ako bi osoba čije se izručenje traži mogla biti izložena mučenju ili neljudskom ili ponižavajućem postupku ili kazni.

3. Ništa sadržano u ovoj Konvenciji neće se tumačiti kao obveza stranke na izručenje, ako bi se osobi čije se izručenje traži mogla izreći smrtna kazna ili kazna doživotnog zatvora bez mogućnosti uvjetnog otpusta, a zakonom zamoljene države nije propisana kazna doživotnog zatvora, osim kada je temeljem važećih ugovora o izručenju zamoljena stranka obvezna izručiti osobu ako stranka koja je uputila zahtjev za izručenje pruži jamstva koja zamoljena stranka smatra dovoljnim da se smrtna kazna neće izreći ili, ako je izrečena, da neće biti izvršena, ili da neće biti izrečena kazna doživotnog zatvora bez mogućnosti uvjetnog otpusta.

Članak 22. – Spontane obavijesti

1. Ne dovodeći u pitanje vlastite istrage ili postupke, nadležna tijela stranke mogu, bez prethodnog zahtjeva, proslijediti nadležnim tijelima druge stranke obavijesti prikupljene u okviru vlastitih istraga, ako smatraju da bi njihovo otkrivanje stranci moglo pomoći pri započinjanju ili provođenju istraga ili postupaka, ili da bi mogli dovesti do podnošenja zahtjeva te stranke prema odredbama ove Konvencije.

2. Stranka koja daje obavijesti može, u skladu sa svojim domaćim pravom, stranci koja ih prima odrediti uvjete njihova korištenja.

3. Stranka koja prima obavijesti dužna je pridržavati se navedenih uvjeta.
4. Svaka stranka može u svako doba priopćiti glavnom tajniku Vijeća Europe izjavu o pridržavanju prava da se neće smatrati vezanom uvjetima stranke davateljice obavijesti prema stavku 2., osim ako je, po zaprimanju prethodne obavijesti o prirodi obavijesti koja se dostavlja, pristala na njeno prosljeđivanje.

Članak 23.– Potpisivanje i stupanje na snagu

1. Ova Konvencija je otvorena za potpisivanje državama članicama Vijeća Europe, državama članicama Europske zajednice i državama koje nisu članice a koje su sudjelovale u njezinoj izradi.
2. Ova Konvencija podliježe ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju. Isprave o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju polažu se kod glavnog tajnika Vijeća Europe.
3. Ova Konvencija stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca nakon datuma kada je šest potpisnica, od kojih su najmanje četiri države članice Vijeća Europe, izrazilo svoj pristanak biti vezane Konvencijom u skladu s odredbom stavka 2.
4. U odnosu na državu potpisnicu koja je naknadno izrazila svoj pristanak biti vezana Konvencijom, Konvencija stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca nakon datuma kada je ona izrazila pristanak biti vezana Konvencijom u skladu s odredbom stavka 2.

Članak 24. – Pristupanje Konvenciji

1. Nakon stupanja na snagu ove Konvencije, Odbor ministara Vijeća Europe može, nakon savjetovanja sa strankama ove Konvencije i pribavljanja njihovog jednoglasnog pristanka, pozvati bilo koju državu koja nije članica Vijeća Europe i koja nije sudjelovala u izradi ove Konvencije da pristupi Konvenciji. Odluka se donosi većinom glasova propisanom u članku 20.d Statuta Vijeća Europe, jednoglasnim glasovanjem predstavnika stranaka koje imaju pravo biti zastupljeni u Odboru ministara.
2. U odnosu na državu koja Konvenciji pristupa prema stavku 1., Konvencija stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca od datuma polaganja isprave o pristupu kod glavnog tajnika Vijeća Europe.

Članak 25. – Teritorijalna primjena

1. Svaka država ili Europska zajednica može prilikom potpisivanja ili polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu, odrediti područje ili područja na kojima će se ova Konvencija primjenjivati.
2. Svaka stranka može, naknadno, izjavom upućenom glavnom tajniku Vijeća Europe proširiti primjenu ove Konvencije na neko drugo, u izjavi određeno područje. U odnosu na ovo područje Konvencija stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca od datuma kada je glavni tajnik Vijeća Europe izjavu zaprimio.

3. Izjava iz prethodna dva stavka, u pogledu bilo kojeg izjavom određenog područja, može biti povučena upućivanjem obavijesti glavnom tajniku Vijeća Europe. Povlačenje izjave proizvodi učinak prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca od datuma kada je glavni tajnik Vijeća Europe obavijest zaprimio.

Članak 26. – Djelovanje konvencije

1. Ova Konvencija dopunjuje primjenjive mnogostrane ili dvostrane ugovore ili sporazume između stranaka, uključujući odredbe sljedećih ugovora Vijeća Europe:

- Europske konvencije o izručenju, otvorene za potpisivanje u Parizu 13. prosinca 1957. (ETS br. 24);
- Europske konvencije o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima, otvorene za potpisivanje u Strasbourgu 20. travnja 1959. (ETS br. 30);
- Europske konvencije o suzbijanju terorizma, otvorene za potpisivanje u Strasbourgu 27. siječnja 1977. (ETS br. 90);
- Dodatnog protokola uz Europsku konvenciju o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima, otvorenog za potpisivanje u Strasbourgu 17. ožujka 1978. (ETS br. 99);
- Drugog dodatnog protokola uz Europsku konvenciju o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima, otvorenog za potpisivanje u Strasbourgu 8. studenog 2001. (ETS br. 182);
- Protokola o izmjenama i dopunama Europske konvencije o suzbijanju terorizma, otvorenog za potpisivanje u Strasbourgu 15. svibnja 2003. (ETS br. 190);

2. Ako su dvije ili više stranaka već sklopile sporazum ili ugovor o stvarima koje su predmetom ove Konvencije, ili su na drugi način uspostavile odnose u takvim stvarima, ili ukoliko to učine u budućnosti, tada također mogu primijeniti taj sporazum ili ugovor, ili na odgovarajući način urediti takve odnose. Međutim, ako stranke uspostave svoje odnose u odnosu na stvari koje su predmetom ove Konvencije drugačije nego što ih uređuje ova Konvencija, tada su to dužne učiniti na način koji ne odstupa od njezinih ciljeva i načela.

3. Ne dovodeći u pitanje predmet i svrhu ove Konvencije i ne dovodeći u pitanje njezinu punu primjenu u drugim strankama, u provedbi Konvencije stranke koje su članice Europske unije u svojim će međusobnim odnosima primjenjivati pravila Zajednice ili Europske unije u onoj mjeri u kojoj ona postoje, koja reguliraju pojedinu predmetnu temu i koja su primjenjiva u određenom slučaju.

4. Ništa iz ove Konvencije ne utječe na druga prava, obveze i odgovornosti stranke i pojedinaca prema međunarodnom pravu, uključujući međunarodno humanitarno pravo.

5. Djelovanja oružanih snaga tijekom oružanog sukoba, tumačeći ove pojmove prema međunarodnom humanitarnom pravu, koja se uređuju tim pravom, ne uređuju se ovom Konvencijom, kao ni aktivnosti koje poduzimaju vojne snage neke stranke u obavljanju svojih službenih dužnosti, ukoliko su uređene drugim pravilima međunarodnog prava.

Članak 27. – Izmjene i dopune Konvencije

1. Izmjene i dopune ove Konvencije može predložiti svaka stranka, Odbor ministara Vijeća Europe ili Savjetodavni saziv država stranaka.

2. Glavni tajnik Vijeća Europe obavještava stranke o svim prijedlozima izmjena i dopuna.

3. Štoviše, izmjene i dopune koje predlože stranka ili Odbor ministara dostavljaju se Savjetodavnom sazivu država stranaka, koje će podnijeti Odboru ministara svoje mišljenje o predloženim izmjenama i dopunama.
4. Odbor ministara razmatra predložene izmjene i dopune, kao i svako mišljenje Savjetodavnog saziva stranaka i može potvrditi izmjene i dopune.
5. Tekst izmjena i dopuna potvrđen od Odbora ministara u skladu sa stavkom 4. upućuje se strankama radi prihvata.
6. Izmjene i dopune potvrđene u skladu sa stavkom 4. stupaju na snagu tridesetog dana nakon što su sve stranke obavijestile glavnog tajnika o njihovom prihvaćanju.

Članak 28. – Revizija Dodatka

1. Kako bi se ažurirao popis ugovora u Dodatku, svaka stranka ili Odbor ministara mogu predložiti izmjene i dopune. Ovi prijedlozi izmjena i dopuna tiču se samo univerzalnih ugovora sklopljenih u okviru sustava Ujedinjenih naroda, koji se posebno bave međunarodnim terorizmom i koji su na snazi. Glavni tajnik Vijeća Europe o njima će obavijestiti stranke.
2. Nakon savjetovanja sa strankama koje nisu članice, Odbor ministara može usvojiti predložene izmjene i dopune većinom glasova predviđenom člankom 20.d Statuta Vijeća Europe. Izmjene i dopune stupaju na snagu nakon isteka razdoblja od jedne godine od dana upućivanja istih strankama. Tijekom tog razdoblja, bilo koja stranka može glavnom tajniku Vijeća Europe izraziti prigovor na stupanje na snagu tih izmjena i dopuna u odnosu na tu stranku.
3. Ako jedna trećina stranaka izrazi glavnom tajniku Vijeća Europe prigovor o stupanju na snagu izmjena i dopuna, one neće stupiti na snagu.
4. Ako manje od jedne trećine stranaka izrazi prigovor, tada izmjene i dopune stupaju na snagu u odnosu na one stranke koje nisu izrazile prigovor.
5. Nakon stupanja na snagu izmjena i dopuna u skladu s odredbom stavka 2., u odnosu na stranku koja je izrazila prigovor, izmjene i dopune stupaju na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon datuma na koji je ta stranka obavijestila glavnog tajnika Vijeća Europe o njihovom prihvaćanju.

Članak 29. – Rješavanje sporova

U slučaju spora između stranaka u vezi tumačenja ili primjene ove Konvencije, one će spor nastojati riješiti pregovorima ili bilo kojim drugim mirnom sredstvima po njihovom izboru, uključujući upućivanje spora arbitražnom sudu čije su odluke obvezujuće za stranke u sporu ili Međunarodnom sudu, ako su stranke tako dogovorile.

Članak 30. – Savjetovanje stranaka

1. Stranke se povremeno sastaju radi savjetovanja s ciljem:
 - a. davanja prijedloga za olakšanje ili poboljšanje učinkovite primjene i provedbe ove Konvencije, uključujući uočavanje svih problema i učinaka koje imaju sve izjave dane temeljem ove Konvencije;
 - b. davanja mišljenja o sukladnosti odbijanja izručenja s odredbama ove Konvencije, kada su to zatražene prema članku 20. stavak 8.;
 - c. davanja prijedloga izmjena i dopuna ove Konvencije u skladu s člankom 27.;
 - d. davanja mišljenja o prijedlogu izmjena i dopuna ove Konvencije, kada su to zatražene prema članku 27. stavak 3.;
 - e. davanja mišljenja o bilo kojem pitanju koje se odnosi na primjenu ove Konvencije, kao i olakšanja razmjene obavijesti o značajnim pravnim, političkim ili tehnološkim naprecima.
2. Glavni tajnik Vijeća Europe saziva stranke radi savjetovanja stranaka kad god smatra da je to potrebno, ili kada to zatraži većina država stranaka ili Odbor ministara.
3. U izvršavanju dužnosti propisanih ovim člankom strankama pomaže Tajništvo Vijeća Europe.

Članak 31. – Otkazivanje

1. Svaka stranka može u svako doba otkazati ovu Konvenciju obaviješću priopćenom glavnom tajniku Vijeća Europe.
2. Otkaz stupa na snagu prvoga dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca nakon datuma kad glavni tajnik Vijeća Europe zaprimi obavijest o tome.

Članak 32. – Obavješćavanje

Glavni tajnik Vijeća Europe obavještava države članice Vijeća Europe, države koje nisu članice, a sudjelovale su u izradi ove Konvencije, kao i svaku državu koja je pristupila ili bila pozvana da pristupi Konvenciji o:

- a. svakom potpisivanju;
- b. polaganju svake isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu;
- c. svakom datumu stupanja na snagu ove Konvencije u skladu s člankom 23;
- d. svakoj izjavi danoj temeljem članka 1. stavak 2., članka 22. stavak 4. i članka 25.;
- e. bilo kojem drugom činu, obavijesti ili razmjeni obavijesti u vezi ove Konvencije.

U potvrdu toga, niže potpisani, za to propisno ovlašteni, potpisali su ovu Konvenciju.

Sastavljeno u Varšavi, dana 16. svibnja 2005., na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu su oba teksta jednako vjerodostojna, u jednom primjerku koji se pohranjuje u arhiv Vijeća Europe. Glavni tajnik Vijeća Europe proslijedit će ovjerene preslike svakoj državi članici Vijeća Europe, državama koje nisu članice, a sudjelovale su u izradi ove Konvencije, kao i svakoj državi pozvanoj da pristupi ovoj Konvenciji.

Dodatak

1. Konvencija o suzbijanju nezakonite otmice zrakoplova, potpisana u Hagu 16. prosinca 1970.;
 2. Konvencija o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv sigurnosti civilnog zrakoplovstva, sklopljena u Montrealu 23. rujna 1971.;
 3. Konvencija o sprječavanju i kažnjavanju krivičnih djela protiv osoba pod međunarodnom zaštitom, uključujući diplomatske agente, usvojena u New Yorku 14. prosinca 1973.;
 4. Međunarodna konvencija protiv uzimanja talaca, usvojena u New Yorku 17. prosinca 1979.;
 5. Konvencija o fizičkoj zaštiti nuklearnog materijala, usvojena u Beču 3. ožujka 1980.;
 6. Protokol o suzbijanju nezakonitih akata nasilja na aerodromima koji služe za potrebe civilnog zrakoplovstva, sastavljen u Montrealu 24. veljače 1988.;
 7. Konvencija o suzbijanju protupravnih čina usmjerenih protiv sigurnosti pomorske plovidbe, sastavljena u Rimu 10. ožujka 1988.;
 8. Protokol o suzbijanju protupravnih čina usmjerenih protiv sigurnosti nepokretnih platformi smještenih iznad epikontinentalnog pojasa, sastavljena u Rimu 10. ožujka 1988.;
 9. Međunarodna konvencija za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama, usvojena u New Yorku 15. prosinca 1997.;
- Međunarodna konvencija o suzbijanju financiranja terorizma, usvojena u New Yorku 9. prosinca 1999.

Council of Europe Convention on the Prevention of Terrorism

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Recognising the value of reinforcing co-operation with the other Parties to this Convention;

Wishing to take effective measures to prevent terrorism and to counter, in particular, public provocation to commit terrorist offences and recruitment and training for terrorism;

Aware of the grave concern caused by the increase in terrorist offences and the growing terrorist threat;

Aware of the precarious situation faced by those who suffer from terrorism, and in this connection reaffirming their profound solidarity with the victims of terrorism and their families;

Recognising that terrorist offences and the offences set forth in this Convention, by whoever perpetrated, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature, and recalling the obligation of all Parties to prevent such offences and, if not prevented, to prosecute and ensure that they are punishable by penalties which take into account their grave nature;

Recalling the need to strengthen the fight against terrorism and reaffirming that all measures taken to prevent or suppress terrorist offences have to respect the rule of law and democratic values, human rights and fundamental freedoms as well as other provisions of international law, including, where applicable, international humanitarian law;

Recognising that this Convention is not intended to affect established principles relating to freedom of expression and freedom of association;

Recalling that acts of terrorism have the purpose by their nature or context to seriously intimidate a population or unduly compel a government or an international organisation to perform or abstain from performing any act or seriously destabilise or destroy the fundamental political, constitutional, economic or social structures of a country or an international organisation;

Have agreed as follows:

Article 1 – Terminology

1. For the purposes of this Convention, “terrorist offence” means any of the offences within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the Appendix.

2. On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State or the European Community which is not a party to a treaty listed in the Appendix may declare that, in the application of this Convention to the Party concerned, that treaty shall be deemed not to be included in the Appendix. This declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the state having made such a declaration, which shall notify the Secretary General of the Council of Europe of this entry into force.

Article 2 – Purpose

The purpose of the present Convention is to enhance the efforts of Parties in preventing terrorism and its negative effects on the full enjoyment of human rights, in particular the right to life, both by measures to be taken at national level and through international co-operation, with due regard to the existing applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties.

Article 3 – National prevention policies

1. Each Party shall take appropriate measures, particularly in the field of training of law enforcement authorities and other bodies, and in the fields of education, culture, information, media and public awareness raising, with a view to preventing terrorist offences and their negative effects while respecting human rights obligations as set forth in, where applicable to that Party, the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2. Each Party shall take such measures as may be necessary to improve and develop the co-operation among national authorities with a view to preventing terrorist offences and their negative effects by, *inter alia*:

- a. exchanging information;
- b. improving the physical protection of persons and facilities;
- c. enhancing training and coordination plans for civil emergencies.

3. Each Party shall promote tolerance by encouraging inter-religious and cross-cultural dialogue involving, where appropriate, non-governmental organisations and other elements of civil society with a view to preventing tensions that might contribute to the commission of terrorist offences.

4. Each Party shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by terrorist offences and the offences set forth in this Convention and consider encouraging the public to provide factual, specific help to its competent authorities that may contribute to preventing terrorist offences and offences set forth in this Convention.

Article 4 – International co-operation on prevention

Parties shall, as appropriate and with due regard to their capabilities, assist and support each other with a view to enhancing their capacity to prevent the commission of terrorist offences, including through exchange of information and best practices, as well as through training and other joint efforts of a preventive character.

Article 5 – Public provocation to commit a terrorist offence

1. For the purposes of this Convention, "public provocation to commit a terrorist offence" means the distribution, or otherwise making available, of a message to the public, with the intent to incite the commission of a terrorist offence, where such conduct, whether or not directly advocating terrorist offences, causes a danger that one or more such offences may be committed.

2. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish public provocation to commit a terrorist offence, as defined in paragraph 1., when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 6 – Recruitment for terrorism

1. For the purposes of this Convention, "recruitment for terrorism" means to solicit another person to commit or participate in the commission of a terrorist offence, or to join an association or group, for the purpose of contributing to the commission of one or more terrorist offences by the association or the group.

2. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish recruitment for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 7 – Training for terrorism

1. For the purposes of this Convention, "training for terrorism" means to provide instruction in the making or use of explosives, firearms or other weapons or noxious or hazardous substances, or in other specific methods or techniques, for the purpose of carrying out or contributing to the commission of a terrorist offence, knowing that the skills provided are intended to be used for this purpose.

2. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish training for terrorism, as defined in paragraph 1., when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 8 – Irrelevance of the commission of a terrorist offence

For an act to constitute an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention, it shall not be necessary that a terrorist offence be actually committed.

Article 9 – Ancillary offences

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under its domestic law:
 - a. Participating as an accomplice in an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;
 - b. Organising or directing others to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;
 - c. Contributing to the commission of one or more offences as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:
 - i. be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention; or
 - ii. be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention.
2. Each Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under, and in accordance with, its domestic law the attempt to commit an offence as set forth in Articles 6 and 7 of this Convention.

Article 10 – Liability of legal entities

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary, in accordance with its legal principles, to establish the liability of legal entities for participation in the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention.
2. Subject to the legal principles of the Party, the liability of legal entities may be criminal, civil or administrative.
3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.

Article 11 – Sanctions and measures

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to make the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention punishable by effective, proportionate and dissuasive penalties.
2. Previous final convictions pronounced in foreign States for offences set forth in the present Convention may, to the extent permitted by domestic law, be taken into account for the purpose of determining the sentence in accordance with domestic law.

3. Each Party shall ensure that legal entities held liable in accordance with Article 10 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 12 – Conditions and safeguards

1. Each Party shall ensure that the establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention are carried out while respecting human rights obligations, in particular the right to freedom of expression, freedom of association and freedom of religion, as set forth in, where applicable to that Party, the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2. The establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention should furthermore be subject to the principle of proportionality, with respect to the legitimate aims pursued and to their necessity in a democratic society, and should exclude any form of arbitrariness or discriminatory or racist treatment.

Article 13 – Protection, compensation and support for victims of terrorism

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to protect and support the victims of terrorism that has been committed within its own territory. These measures may include, through the appropriate national schemes and subject to domestic legislation, *inter alia*, financial assistance and compensation for victims of terrorism and their close family members.

Article 14 – Jurisdiction

1. Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

- a. when the offence is committed in the territory of that Party;
- b. when the offence is committed on board a ship flying the flag of that Party, or on board an aircraft registered under the laws of that Party;
- c. when the offence is committed by a national of that Party.

2. Each Party may also establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

- a. when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, in the territory of or against a national of that Party;
- b. when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, against a state or government facility of that state abroad, including diplomatic or consular premises of that Party;

- c. when the offence was directed towards or resulted in an offence referred to in Article 1 of this Convention, committed in an attempt to compel that Party to do or abstain from doing any act;
 - d. when the offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that Party;
 - e. when the offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that Party.
3. Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention in the case where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her to a Party whose jurisdiction is based on a rule of jurisdiction existing equally in the law of the requested Party.
4. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.
5. When more than one Party claims jurisdiction over an alleged offence set forth in this Convention, the Parties involved shall, where appropriate, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.

Article 15 – Duty to investigate

- 1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in this Convention may be present in its territory, the Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.
- 2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.
- 3. Any person in respect of whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:
 - a. communicate without delay with the nearest appropriate representative of the state of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the state in the territory of which that person habitually resides;
 - b. be visited by a representative of that state;
 - c. be informed of that person's rights under subparagraphs a. and b.

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the state in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any Party having a claim of jurisdiction in accordance with Article 14, paragraphs 1.c and 2.d to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

Article 16 – Non application of the Convention

This Convention shall not apply where any of the offences established in accordance with Articles 5 to 7 and 9 is committed within a single state, the alleged offender is a national of that state and is present in the territory of that state, and no other state has a basis under Article 14, paragraph 1 or 2 of this Convention, to exercise jurisdiction, it being understood that the provisions of Articles 17 and 20 to 22 of this Convention shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 17 – International co-operation in criminal matters

1. Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2. Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other agreements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or agreements, Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

3. Parties shall co-operate with each other to the fullest extent possible under relevant law, treaties, agreements and arrangements of the requested Party with respect to criminal investigations or proceedings in relation to the offences for which a legal entity may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting Party.

4. Each Party may give consideration to establishing additional mechanisms to share with other Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to Article 10.

Article 18 – Extradite or prosecute

1. The Party in the territory of which the alleged offender is present shall, when it has jurisdiction in accordance with Article 14, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that state.

Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a serious nature under the law of that state.

2. Whenever a Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that state to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this state and the state seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 19– Extradition

1. The offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the Parties before the entry into force of this Convention. Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, the requested Party may, if it so decides, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested Party.

3. Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested Party.

4. Where necessary, the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be treated, for the purposes of extradition between Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the Parties that have established jurisdiction in accordance with Article 14.

5. The provisions of all extradition treaties and agreements concluded between Parties in respect of offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be modified as between Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 20 – Exclusion of the political exception clause

1. None of the offences referred to in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence, an offence connected with a political offence, or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance

based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2. Without prejudice to the application of Articles 19 to 23 of the Vienna Convention on the Law of Treaties of 23 May 1969 to the other Articles of this Convention, any state may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession of the Convention, declare that it reserves the right to not apply paragraph 1 of this Article as far as extradition in respect of an offence set forth in this Convention is concerned. The Party undertakes to apply this reservation on a case-by-case basis, through a duly reasoned decision.

3. Any Party may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with paragraph 2 by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

4. A Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this Article may not claim the application of paragraph 1 of this Article by any other state; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of this Article in so far as it has itself accepted it.

5. The reservation shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the state concerned. However, such reservation may be renewed for periods of the same duration.

6. Twelve months before the date of expiry of the reservation, the Secretary General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the Party concerned. No later than three months before expiry, the Party shall notify the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding, amending or withdrawing its reservation. Where a Party notifies the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding its reservation, it shall provide an explanation of the grounds justifying its continuance. In the absence of notification by the Party concerned, the Secretary General of the Council of Europe shall inform that Party that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the Party concerned to notify its intention to uphold or modify its reservation before the expiry of that period shall cause the reservation to lapse.

7. Where a Party does not extradite a person in application of this reservation, after receiving an extradition request from another Party, it shall submit the case, without exception whatsoever and without undue delay, to its competent authorities for the purpose of prosecution, unless the requesting Party and the requested Party agree otherwise. The competent authorities, for the purpose of prosecution in the requested Party, shall take their decision in the same manner as in the case of any offence of a grave nature under the law of that state. The requested Party shall communicate, without undue delay, the final outcome of the proceedings to the requesting Party and to the Secretary General of the Council of Europe, who shall forward it to the Consultation of the Parties provided for in Article 30.

8. The decision to refuse the extradition request on the basis of this reservation shall be forwarded promptly to the requesting Party. If within a reasonable time no judicial decision on the merits has been taken in the requested Party according to paragraph 7, the requesting Party may communicate this fact to the Secretary General of the Council of Europe, who shall submit the matter to the Consultation of the Parties provided for in Article 30. This Consultation shall consider the matter and issue an opinion on the conformity of the refusal with the Convention and shall submit it to the Committee of Ministers for the purpose of issuing a declaration thereon. When performing its functions under this paragraph, the Committee of Ministers shall meet in its composition restricted to the States Parties.

Article 21 – Discrimination clause

1. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

2. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.

3. Nothing in this Convention shall be interpreted either as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to the death penalty or, where the law of the requested Party does not allow for life imprisonment, to life imprisonment without the possibility of parole, unless under applicable extradition treaties the requested Party is under the obligation to extradite if the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, where imposed, will not be carried out, or that the person concerned will not be subject to life imprisonment without the possibility of parole.

Article 22 – Spontaneous information

1. Without prejudice to their own investigations or proceedings, the competent authorities of a Party may, without prior request, forward to the competent authorities of another Party information obtained within the framework of their own investigations, when they consider that the disclosure of such information might assist the Party receiving the information in initiating or carrying out investigations or proceedings, or might lead to a request by that Party under this Convention.

2. The Party providing the information may, pursuant to its national law, impose conditions on the use of such information by the Party receiving the information.

3. The Party receiving the information shall be bound by those conditions.

4. However, any Party may, at any time, by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to be bound by the conditions imposed by the Party providing the information under paragraph 2 above, unless it receives prior notice of the nature of the information to be provided and agrees to its transmission.

Article 23 – Signature and entry into force

1. This Convention shall be open for signature by the member states of the Council of Europe, the European Community and by non-member states which have participated in its elaboration.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which six Signatories, including at least four member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

4. In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

Article 24 – Accession to the Convention

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting with and obtaining the unanimous consent of the Parties to the Convention, may invite any state which is not a member of the Council of Europe and which has not participated in its elaboration to accede to this Convention. The decision shall be taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee of Ministers.

2. In respect of any State acceding to the Convention under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 25 – Territorial application

1. Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2. Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the declaration by the Secretary General.

3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 26 – Effects of the Convention

1. The present Convention supplements applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties, including the provisions of the following Council of Europe treaties:

- European Convention on Extradition, opened for signature in Paris on 13 December 1957 (ETS No. 24);
- European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 20 April 1959 (ETS No. 30);
- European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature in Strasbourg on 27 January 1977 (ETS No. 90);
- Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 17 March 1978 (ETS No. 99);
- Second Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 8 November 2001 (ETS No. 182);
- Protocol amending the European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature in Strasbourg on 15 May 2003 (ETS No. 190).

2. If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty on the matters dealt with in this Convention or have otherwise established their relations on such matters, or should they in future do so, they shall also be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly. However, where Parties establish their relations in respect of the matters dealt with in the present Convention other than as regulated therein, they shall do so in a manner that is not inconsistent with the Convention's objectives and principles.

3. Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties.

4. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of a Party and individuals under international law, including international humanitarian law.

5. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a Party in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 27 – Amendments to the Convention

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Party, the Committee of Ministers of the Council of Europe or the Consultation of the Parties.

2. Any proposal for amendment shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

3. Moreover, any amendment proposed by a Party or the Committee of Ministers shall be communicated to the Consultation of the Parties, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on the proposed amendment.

4. The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and any opinion submitted by the Consultation of the Parties and may approve the amendment.

5. The text of any amendment approved by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 4 shall be forwarded to the Parties for acceptance.

6. Any amendment approved in accordance with paragraph 4 shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 28 – Revision of the Appendix

1. In order to update the list of treaties in the Appendix, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. These proposals for amendment shall only concern universal treaties concluded within the United Nations system dealing specifically with international terrorism and having entered into force. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

2. After having consulted the non-member Parties, the Committee of Ministers may adopt a proposed amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of the Council of Europe of any objection to the entry into force of the amendment in respect of that Party.

3. If one third of the Parties notifies the Secretary General of the Council of Europe of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.

4. If less than one third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.

5. Once an amendment has entered into force in accordance with paragraph 2 and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it notifies the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance.

Article 29 – Settlement of disputes

In the event of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties to the dispute, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 30 – Consultation of the Parties

1. The Parties shall consult periodically with a view to:
 - a. making proposals to facilitate or improve the effective use and implementation of this Convention, including the identification of any problems and the effects of any declaration made under this Convention;
 - b. formulating its opinion on the conformity of a refusal to extradite which is referred to it in accordance with Article 20, paragraph 8;
 - c. making proposals for the amendment of this Convention in accordance with Article 27;
 - d. formulating its opinion on any proposal for the amendment of this Convention which is referred to it in accordance with Article 27, paragraph 3;
 - e. expressing an opinion on any question concerning the application of this Convention and facilitating the exchange of information on significant legal, policy or technological developments.
2. The Consultation of the Parties shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe whenever he finds it necessary and in any case when a majority of the Parties or the Committee of Ministers request its convocation.
3. The Parties shall be assisted by the Secretariat of the Council of Europe in carrying out their functions pursuant to this Article.

Article 31 – Denunciation

1. Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 32 – Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member states of the Council of Europe, the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention as well as any State which has acceded to, or has been invited to accede to, this Convention of:

- a. any signature;
- b. the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c. any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 23;
- d. any declaration made under Article 1, paragraph 2, 22, paragraph 4, and 25 ;
- e. any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at (Warsaw), this (16) of (May 2005), in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Appendix

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16 December 1970;
2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation, concluded at Montreal on 23 September 1971;
3. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes Against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, adopted in New York on 14 December 1973;
4. International Convention Against the Taking of Hostages, adopted in New York on 17 December 1979;
5. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted in Vienna on 3 March 1980;
6. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988;
7. Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988;
8. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988;
9. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted in New York on 15 December 1997;
10. International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted in New York on 9 December 1999.

Članak 3.

Provedba ovoga Zakona u djelokrugu je središnjeg tijela državne uprave nadležnog za poslove pravosuđa.

Članak 4.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona, Konvencija iz članka 1. ovoga Zakona nije na snazi u odnosu na Republiku Hrvatsku, te će se podaci o njezinom stupanju na snagu objaviti u skladu s odredbom članka 30. stavkom 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Članak 5.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u Narodnim novinama.

O B R A Z L O Ž E N J E

Člankom 1. ovog Zakona propisano je da se potvrđuje Konvencija Vijeća Europe o sprječavanju terorizma, sukladno odredbama članka 139. Ustava Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 41/2001 – pročišćeni tekst, 51/2001) čime se iskazuje formalni pristanak Republike Hrvatske da bude vezana Konvencijom Vijeća Europe o sprječavanju terorizma, na temelju čega će ovaj pristanak biti iskazan i na međunarodnoj razini.

Članak 2. ovog Zakona sadrži tekst Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik.

Člankom 3. Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma određuje se tijelo u čijem je djelokrugu provedba Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma.

Člankom 4. utvrđeno je da na dan stupanja na snagu ovog Zakona Konvencija Vijeća Europe o sprječavanju terorizma nije na snazi za Republiku Hrvatsku te će se podaci o njezinom stupanju na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku objaviti naknadno nakon njezinog stupanja na snagu.

Člankom 5. određeno je stupanje na snagu Zakona o potvrđivanju Konvencije Vijeća Europe o sprječavanju terorizma.